

Talán már fel sem kapjuk a fejünket, annyira hozzászoktunk, hogy Mohos Nagy Éva konzervatóriumi növendékei közül díjjal tér haza valaki egy-egy nemzetközi énekversenyről. Legutóbb Balczó Péter járt Finnországban, Jyväskylä-ben, ahol a Nemzetközi Tenor Énekversenyen 3. díjat nyert.

– Szükséges-e külön étrenddel készülni egy énekversenyre?

Balczó Péter: – Külön? Belőlem, valahogy egyetlen tornatanárom sem igyekezett kosárlabdázót nevelni. Aki ismer engem, sejtethi, miért. Nem szeretném, ha úgy becéznének: a guruló tenor, akinek széle-hossza egy. Tehát minden versenytől függetlenül, az étrendemre általában ügyelek: este már csak gyümölcsöt sajtjal. Áldozok időt a testmozgásra is, hetente egyszer-kétszer legalább elmegyek az uszodába.

– A mai operajátszás komoly színészi jelenlétet, fizikai erő kifejtést követel. Elegendő az uszoda?

B. P.: – Valóban, a hang mellett terhelhetőnek kell lennie az énekes testének is. Két-három koncert adódik egy héten; esetleg négy, de annál többet vállalni már kockázatos, abból épen nem kerülhet ki a szervezet. Megjegyzem, a fizikai adottságokról oly szívesen és gyakran értekeznek, ami közben a lelki igénybevétel ténye általában elsikkad.

– Végzős konzervatóriumi hallgató. Tapasztalatokat elsősorban koncerteken, énekversenyeken szerzett. Készül a majdani operai megmérettetésre?

B. P.: – Hat-hét szerep van már mögöttem a Csokonai Színházban. Egyébként kóristaként kezdtem a pályát. Három év (2002-2005) után szólistaként ki tudtam válni a kórusból. Nagyon szép időszak volt, rengeteget köszönhetek ezért Debrecennek, hálaival fogok visszagondolni a színházra. Nagyon sokat tanultam itt. Talán kimondhatom, én ide mindig haza fogok jönni. Itt születtem, a mai napig itt élek, a szülőszínházam ez. A sors fura fíntora, hogy ebben az évben kevés lehetőséget kaptam. Nem most van itt az ideje, hogy ennek firtassuk

az okát, s türelmetlenségre sincs okom. Júniusban töltöm be a huszonhatot – fiatal vagyok. A nemrég elhunyt Ilosfalvy Robi bácsi hetvenévesen még a színpadon énekelt. Gulyás Dénes most múlt ötvenöt. Nem örülök, persze, amiért feladat nélkül hagytak a Csokonai Színházban; sokáig rosszul esett, bevallom. Ugyanakkor látom magam előtt az időt: harminc év legalább, ha vigyázok magamra, s az egészségem engedi.

– A váróhelyzet tétlenséget jelent?

B. P.: – Tétlenségről szó sincs. Középfokú nyelvvizsgát tettem, leadtam a szakdolgozatomat. Május 12-én egy Haydn Évszakok-produkció következik, majd 25-én lesz a diplomakoncertem. Mohos Nagy Évánál tanulok-gyakorlok továbbra is. És ott volt a verseny Jyväskylä-ben, amelynek alkalmából e beszélgetésünk elkezdődött. Készülök a következő versenyekre, koncertekre. Ezt az időt én befektetésnek tekintem. Elfektetés – befektetés! Befektetés a jövőbe: tanulás, önképzés. Semmi nem történik azért, mert most éppen nem énekelek színházban. Április első hétvégéjén, például Veszprém, Zalaegerszeg és Szombathely városokban léptünk fel az Adagio együttessel, és mindenhol sikerünk volt, elsősorban a vidám, felszabadult hangulat miatt. Örömmel játszottunk – a közös örömet.

Finnországban énekeltem Tamino áriáját (Mozart: Varázsfuvola), egy Liszt-dalt, tenoráriát Händel Messiásából, Alfredot (Verdi: Traviata) és Donizetti Nemorinot. A versenyen egy kint élő, Debrecenből elszármazott zongoratanárnő volt segítségemre. Őt Horváth Zsuzsának hívják. Nagyon nagy tanulság volt számomra az, hogy a nyertes tenorista harmincöt éves. Az ő pályája még eztán fog kezdődni: nálunk már rég leírták volna. A külföldön született

emberek nyugodtabbak nálunk. Mi stresszbe hajszoltak vagyunk. A zsűriben ült egy hatvanöt éves tenorista művész, aki a szünetben lazán-könnyedén elénekelt a résztvevőknek egy Nessun Dormát (Puccini). A versenyzők között én voltam a legfiatalabb, viszont a legtapasztaltabb. Debrecenben huszonnégy-huszonöt évesen szerepeket énekeltem, ilyen karrier külföldön elképzelhetetlen. Volt, aki életében nem lépett fel még együtt zenekarral (a döntőt zenekarral tartották Finnországban). Én pedig már komoly produkciókban vettem részt, tekintélyes közönség előtt. Az nem biztos, hogy harmincöt évesen kell kezdeni, ám az sem, hogy húsz-huszonkét évesen megilletnek a komoly feladatok. A kettő között érzem a helyes utat. Óriási plusz terhek rakódnak egy-egy fiatal magyar énekes vállára, óriási elvárásoknak van kitéve.

– Mohos Nagy Éva buzdította türelemre a hallgatóit?

B. P.: – Találó képzavar. Türelemre lehetetlen buzdítani, s a tanárnő nem is tett ilyet. Ellenkezőleg! Ő bátorságot ad, arra ösztönöz, hogy menjünk-nyomuljunk, énekeljünk, ahol csak lehet. Visz bennünket vidékre, benne régtől ered a küldetéstudat, még azokból az időkből, amikor a színházzal tájelőadásokra jártak: fontosnak tartja, hogy eljusson az énekkultúra a távoli vidékekre. A beéneklődésünkhöz nagyszerű alkalmak ezek.

– Mit tett hozzá a konzervatórium a színházi énekarban szerzett tudáshoz?

B. P.: – A rendszerességet említem az első helyen: a rendszeres megjelenés, a napi tréning. (Az éneklés ugyanolyan sportteljesítmény, mint a versenyfutás: a hangszálakat is izom mozgatja! Ami a sportolónak a bemelegítés, az nekem a beéneklés.) Az én életemben itt tudatosult igazán a koránkelés, koránfekvés fontossága is. Szakmai oldalról Kováts Zoltán nevét említeném, akitől sokat tanultam, s akit nagyon jó muzikusnak tartok. Egy év grazi kitérőt leszámítva, hat esztendeje Mohos Nagy Éva a professzorom, amit a hangképzésben elértem, annak nagyobb részét az ő munkája eredményének tulajdoníthatom. Csak a kórusban megtanulni az éneklést, nem lehet. Ott egy szólamban egymás mellett énekel három-négy, öt ember, az egyéni hangképzésre kevesebb hangsúly kerül. Mindenképpen kell egy mester, aki ezt külön odafigyeléssel irányítja. A kórusból soha nem tudtam volna énekesse kinőni.